

FOXCRRAFT

INBALI IŞERLES

FOXCRRAFT

Magul

⇒ CARTEA A TREIA ⇐

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

Galaxia Copiilor

<https://www.all.ro/foxcraft-carte-a-iii-a-magul.html>

Redactare: Roxana Măciucă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Copertă: Adrian Cerchez

FOXCRAFT. THE MAGE

Inbali Iserles

Text and illustrations copyright © Inbali Iserles, 2017

Map art by Jared Blando

All rights reserved.

First published in the US by Scholastic Inc, 2017

FOXCRAFT. MAGUL

Inbali Iserles

For the Romanian language edition:

Copyright © 2019 Editura **Galaxia Copiilor**

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISERLES, INBALI

Foxcraft / Inbali Iserles ; trad. din lb. engleză de Cătălin Georgescu. –

București: Galaxia copiilor, 2017–

vol.

ISBN 978-606-8578-98-9

Cartea 3: Magul. – 2019. – ISBN 978-606-796-050-1

I. Georgescu, Cătălin (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

allcafe.ro

*Lui Peter Fraser –
din Ținuturile Cenușii, prin Ținuturile Înzăpezite,
până în Ținuturile Sălbaticice și înapoi.*

ȚINUTURILE ÎNZĂPEZITE

MUNȚII ALBI

PĂMÂNTURILE
LUI TA

GHEIZERE

ȚANCURI
DE GHEAȚĂ

RÂUL FURIOS

ȚINUTURILE
SĂLBATICE DE SUS

ȚINUTURILE
ÎNTUNECATE

VALEA
FANTOMELOR

PĂDUREA
ADÂNCĂ

MLAȘTINILE

ȚINUTURILE
SĂLBATICE
(ȚINUTURILE
SĂLBATICE DE JOS)

ȚARA
FOXCRAFT

MĂRĂITUL
PĂDURII

SPRE MARE

ȚINUTURILE SĂLBATICE

STÂNCA
BĂTRÂNILOR

ȚINUTURILE LIBERE

DEȘIȘUL SĂLBATIC

VIZUINILE
FIARELOR

ȚINUTURILE
CENUȘII
(MARELE MĂRĂIT)

VIZUINA
ISLEI

POTECA MORTII

Blando

1

Vulpe nebună, vulpe rea, încă o vulpe moartă.

Nu puteam să-mi scot din minte cuvintele acestea. Le cântam împreună cu Pirie când locuiam în Marele Mârâit. Mi se părea că trecuse o veșnicie de atunci. Înainte de venirea Vulpilor Malefice și de dispariția fratelui meu. Când viața era mai simplă, zilele mai scurte, iar apusul ne aducea o mulțime de aventuri.

Când Ma, Ta și Buna erau încă în viață.

Înainte ca totul să se schimbe.

Labele mi se scufundau în zăpada adâncă. Un vânt puternic urla prin tundră. Norii cenușii împânzeau cerul, acoperind stelele și dând nopții o strălucire amenințătoare. Pe cer, becaținele zburau în picaj și țâșneau încoace și încolo ca niște șoareci înspăimântați. Peste Ținuturile Înzăpezite venea ninsoarea.

Murmurul Râului Furios se pierdea în şuieratul vântului. Urmele pe care le lăsam în zăpadă mă însoțeau ca o umbră. M-am uitat cu ochii mijii spre cerul întunecat, reușind să deslușesc o pădure de molid. Trunchiurile lor înalte se proiectau pe fundalul munților acoperiți de zăpadă. Sub crengile lor, aveam să gădesc adăpost din calea ninsorii.

Brusc, am auzit un urlet și am întors repede capul, cu inima bătându-mi nebunește. Oare fusese doar vântul, sau altceva?

Sau *altcineva*?

Ținuturile Înzăpezite se întindeau în fața mea, în toate direcțiile – un teritoriu ostil în care nu aveam să gădesc decât ger și ninsoare.

Tărâmul lupilor arctici.

Șuierul vântului le acoperea urletele. Ninsoarea învăluia pământul ca o mantie albă și strălucitoare. Oare lupii erau activi ziua, precum câinii? Sau vâneau noaptea la fel ca vulpile? Știam puține lucruri despre verii noștri sălbatici și îndepărtați.

Am clipit de câteva ori încercând să deslușesc ceva în jur. În cazul în care pe acolo erau lupi, nu aveam cum să-i văd.

Nu vedeam nimic prin ninsoarea aceea. Abia dacă mai deslușeam molizii, care acum păreau doar o adunătură de trunchiuri groase, maronii.

Am încercat din răspuț să adulmec mirosul lui Pirie. Dar nici urmă de vreun indiciu. Eram singură în sălbăticia aceea. Mi-am întins gâtul și am ciulit urechile. Păsări... iepuri... insecte. Probabil, erau aproape. Până și în Mârâit

găseai, mereu, porumbei și șoareci, gândaci și muște. Erau atâtea zgomote diferite acolo. Trosnetele făcute de Fără-Blană, urletele Potecii Morții.

Fulgii de zăpadă mi se adunau pe blana care devine tot mai greoaie. Ce creatură ar alege să iasă afară pe o vreme ca asta?

M-am scuturat de zăpadă. Pernuțele picioarelor îmi amorțiseră de frig. Oare ce-o fi fost în capul meu? Siffrin avea dreptate, nu trebuia să vin aici. Am aruncat o privire peste umăr. Rămăsese cu mult în urma mea, pe celălalt mal al râului. Pierdut prin Ținuturile Sălbaticice și prin Pădurea Bătrânilor. Nu puteam decât să sper că scăpase de Vulpile Malefice.

Va fi bine, am încercat eu să mă îmbărbătez singură. *Are foxcraft-ul de partea lui*.

Dar imediat m-a cuprins îndoiala. Erau *așa de multe* Vulpi Malefice. Ba mai mult de atât, îi văzusem pe Narrali, asasinii Magului. Spre deosebire de Vulpile Malefice, ei îi îndeplineau ordinele din proprie voință. Erau niște maeștri ai *foxcraft*-ului și știau toate trucurile pe care le știa și Siffrin.

Am tras aer adânc în piept. Trebuia să cred că era în siguranță.

Mi-am lăsat capul pentru a mă apăra de vântul care îmi sufla în față, forțându-mă și mai tare să înaintez, hotărâtă să ajung la adăpostul copacilor. Simțeam cum ninsoarea îmi intra pe sub blană până în măduva oaselor. Cât aveam să supraviețuiesc acolo, afară, în gerul acela năprasnic? Nu mai aveam din energia *maa* pe care mi-o dăduseră Bătrânii. Mi-am consumat-o pe toată atunci când m-am transformat într-o

pasăre, zburând, timp de câteva clipe, pe deasupra Ținuturilor Sălbaticе. Mi-am amintit, ca prin vis, de senzația aceea intensă când am zburat, dar și de curenții de aer care mă purtaseră pe sus, pe deasupra lumii.

Apoi *wa'akkir*-ul s-a destrămat, și m-am prăbușit și eu odată cu el. Și brusc m-am trezit în apa înghețată a râului. Am revenit la suprafața apei, înaintând împotriva curentului, și am ajuns la mal. Pe un teritoriu al vânturilor aspre, într-un loc în care nu ajungea puterea *malintei*.

În timp ce mă gândeam la toate acestea, am alunecat pe gheață, împiedicându-mă și căzând chiar în bot. Zăpada asta mă înconjura din toate părțile. Am închis ochii, încercând să mă concentrez.

Vulpe neună, vulpe rea...

Fuseam neună să vin în Ținuturile Înzăpezite de una singură. Nu mă gândisem prea mult la asta – nu mă gândisem deloc, de fapt. Eram neună dacă-mi imaginam că-l voi *găsi*, pur și simplu, pe fratele meu în tundra aceea nesfârșită. Eu, care eram complet străină de întinderile de gheață.

Fuse o decizie proastă să abandonez vulpile din Ținuturile Sălbaticе chiar după atac. Bătrânii erau slăbiți, iar Ținuturile Întunecate se extindeau tot mai repede. Dar ce aș fi putut să fac? Acum mă simțeam vinovată, căci le lăsasem să se lupte singure cu Magul.

M-am ridicat în picioare scâncind și imediat am început să tremur de frig din cauza fulgilor de zăpadă care îmi biciuiau blana, în timp ce vântul îmi vâjâia în urechi. M-am străduit

să rămân în picioare, ridicând capul puțin deasupra stratului gros de zăpadă. Apoi inima mi-a stat în loc: copacii nu se mai vedeau deloc. Totul dispăruse sub ninsoare. Până și munții înzăpeziți dispăruseră în cerul plumburiu.

M-am întors derutată, constatând că și urmele mele începeau să dispară și odată cu ele și tot drumul pe care îl făcusem de la malul râului până aici.

În curând, voi dispărea și eu.

Nici nu ajunseseam bine în Ținuturile Înzăpezite și deja fusesem învinsă de acest tărâm ostil.

Nu, mi-am zis hotărâtă, cuprinsă de furie și simțind cum mi se încălzesc labele. Am luat-o din loc, făcându-mi drum prin zăpada aceea înaltă. Doar că nu mai știam în ce direcție să mă îndrept. Șuierul vântului era tot mai ascuțit, precum strigătul unei vulpi.

Pe aici.

Am ciulit urechile. Vorbise cineva? Am pornit spre direcția din care venea urletul. După câțiva pași, am dat de un zid de zăpadă – era, de fapt, o mică peșteră. Am oftat, ușurată, și m-am vârat înăuntru, înfășurându-mi coada în jurul trupului. Aici, la adăpost de vifor, frigul era suportabil. Voi aștepta aici până se va potoli ninsoarea. Apoi voi începe să-l caut pe fratele meu. Nu știam unde și nici cum. Dar voi găsi eu o cale.

Am căzut într-un somn adânc, în care ninsoarea s-a dezlănțuit în jurul meu, ridicându-mă în aer, deasupra norilor. La fel ca pasărea aceea mare, eram sus, în cer, privind spre

Ținuturile Sălbatice. Apoi ninsoarea m-a lăsat pe pământ într-o poiană liniștită. Dintre crengile copacilor, se auzeau tot felul de păsări care cântau. Prin iarbă se auzeau mișunând insectele. Simțeam atingerea caldă a soarelui pe nas, razele reflectându-se-mi pe mustăți. Aveam senzația că am mai fost cândva aici – nu era aceeași poiană în care trăia haita din Ținuturile Sălbatice. Nu departe de firele înalte de iarbă, puteam să aud zgomotele de pe Poteca Morții. Vizuinile celor Fără-Blană se vedeau undeva departe, cenușii și impunătoare.

A trecut mult timp, Isla. Era Buna, care apăruse dintre ierburi.

Înima a început să-mi bată cu putere. Am alergat spre ea, iar când am ajuns, și-a pus botul umed peste al meu.

— Cât aș fi vrut să fii aici cu mine, bunico.

Și eu aș fi vrut asta. Uneori, lucrurile se petrec altfel decât le planifici.

— Ai spus că, dacă stăm lângă vizuină, totul va fi în regulă. Așa ne-ai spus, mie și lui Pirie. Ai promis.

Dar voi n-ați stat pe lângă vizuină, nu-i așa, Isla? zise ea și se trase înapoi.

Îmi căută privirea, făcându-mă să dau vinovată din coadă.

— Nu eram decât în desișul sălbatic. N-am vrut să stau așa de mult acolo. Nu m-am gândit că-mi vei duce lipsa...

Și Pirie?

Am clipit de câteva ori.

— El nu era cu mine.

Dar nu s-a întors nici la vizuină. La fel ca tine, a scăpat.

Mi-am lăsat botul în jos.

— Îmi pare rău, am scâncit eu. Te-am dezamăgit. Cu toate avertismentele tale, noi n-am ascultat. Am plecat fără tine.

Mă bucur că ați făcut-o.

Am ridicat privirea spre ea.

Bineînțeles că mă bucur, spuse Buna. Așa ați scăpat.

Mi-am lăsat din nou capul în jos. Ar fi trebuit să fiu acolo când au venit Vulpile Malefice. Ar fi trebuit să fac ceva pentru a-mi salva familia.

Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat din vina ta, zise Buna, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Nu tu ai adus Vulpile Malefice acolo.

— De ce le-ar fi adus cineva, oricum? am întrebat eu cu tristețe în glas.

Mi-am dat seama că în jur se lăsase o liniște adâncă. Urletele Potecii Morții nu se mai auzeau. Nici ciripiturile și cântecele poienii. Mi-am întins labelle, încercând parcă să mă agăț de visul acela cu forța.

— Buna?

M-a străbătut un fior rece. Am deschis ochii și m-am scuturat. Mă dureau mușchii din cauza pământului tare din peșteră. M-am uitat în jur, încercând să-mi amintesc cum ajunseseam acolo. M-am ridicat cu greu în patru labe. Ninsoarea încetase între timp, iar acum orizontul întunecat era străpuns de o lumină aurie. Totul era nemișcat, nu se vedea nici măcar un fulg de zăpadă.

Am privit spre tundră și am ciulit urechile.

Liniștea avea o culoare anume. Un alb perfect care se arcuia la nesfârșit. Se întindea spre munții din depărtare, învăluind cu blana ei albă pădurile de molid. Îi simțeam mușcătura ascuțită pe blana mea umedă.

Lumina răsăritului se reflecta orbitoare pe zăpadă. În aerul tare pluteau cristale de gheață. Aerul pe care îl expiram plutea precum ceața, fiind singura mișcare pe care o puteai vedea pe cuprinsul întregii întinderi. Măcar trecuse ninsoarea și se liniștise și vântul.

Apoi brusc am auzit scârțâitul unor labe pe zăpadă. Sunete de pași grei. M-am uitat, cu precauție, dincolo de gura peșterii. La început, nu puteam decât să le simt pașii. Iar după câteva clipe, i-am văzut apărând din viscol. Trei lupi imenși și furioși, cu fălcile încordate. Blănurile lor groase se legănau în ritmul pașilor, mușchii li se încordau în timp ce înaintau. Am încremenit pur și simplu când mi-am dat cât de mari erau. Oare și lupul din vizuinile fiarelor era la fel de mare? Acela era slab și avea blana zdrențăroasă. În schimb, lupii aceia erau lași în umeri și îndeșați, cu ochi deschiși la culoare și strălucitori și cu boturi curate.

M-am repezit înapoi spre gura peșterii.

Nu trebuie să mă vadă!

Speram ca măcar ninsoarea să-mi fi acoperit urmele. Cu inima bătându-mi puternic, mi-am amintit de tunelul care traversa muntele prin Ținuturile Sălbatice. Trebuia să fie și o altă ieșire de aici. Dar, adulmecând prin peșteră, am dat de un perete de stâncă. Am întins o labă. Piatra strălucea, iar, când am atins-o, mi-am dat seama că era înghețată.

Nu puteam risca să traversez tundra, nu cu lupii aceia așa de aproape de mine. Blana mea roșiatică m-ar fi dat imediat de gol pe întinderea aceea vastă și albă. Aici aveam măcar un adăpost. Am așteptat cu urechile ciulite, încercând să-mi dau seama dacă se apropiau. Trei fiare gigantice nu puteau trece pe acolo fără să scoată vreun sunet.

Privește! Așteaptă! Ascultă!

M-am încordat, cu mustățile tremurând.

Scârțâit de labe pe zăpadă. Apoi am văzut o umbră sărind pe stâncă.

Lupii erau la gura peșterii. M-am lăsat pe labe, pitindu-mă, și am început să spun o incantație: „Ce s-a văzut, acum nu se mai vede; ce-a fost simțit, acum nu se mai simte. Ce-a fost os, acum se-ndoaie; ce-a fost blană, acum e doar aer“.

Dar nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat repede la labele mele. Erau tot negre.

Nu am destulă maa!

Am țâșnit spre zidul înghețat, cu blana zburlită. Lupii blocaseră ieșirea. Era prea târziu să mai fug.

Cel din centru era alb ca zăpada.

— Ce e asta?

Lupii care-l încadrau s-au apropiat, cu capetele lăsate și urechile date pe spate. Mișcările lor proiectau forme întunecate pe pereții peșterii.

Unul dintre ei avea o blană cârlionțată, albă cu porțiuni cenușii. S-a încruntat la mine.

— Un intrus.

Lupul alb din centru și-a încrețit botul.

— Cum îndrăznește să vină aici? Pe teritoriul *nostru*?

— Nu caut să vă fac niciun rău, am tresărit eu. Nu știu am că mă aflu pe teritoriul vostru, nu sunt din Ținuturile Înzăpezite.

— Tu ai tupeul să stai drepti când îmi răspunzi *mie*, șoricelule? urlă lupul cel alb. Tu nu te înclini când te afli în fața unui lord?

Colțurile fălcilor sale imense se lăsară în jos, în semn de dezgust.

— Aici nu sunt doar *Ținuturile Înzăpezite*, aici este Bisharul Ghearei, cel mai mare Bishar din Tărâmul Înghețat. Codul nostru este scris în aer și-n pământ. Iar tu..., continuă el, aruncându-mi o privire de gheață. *Tu* ești o intrusă. Nu există decât o singură pedeapsă pentru cei care vin nepoftiți pe pământurile noastre.

Femela de lângă el făcu un pas în direcția mea. Era albă aproape complet – doar vârfurile urechilor și cozii erau gri. Avea ochii mari și albaștri precum cerul.

— S-o ucid, Lord Mirraclaw? zise ea, dezvelindu-și colții imenși.

Lupul cel alb se întoarse, părând deja plictisit.

— Tăvălește-o prin zăpadă, mârâi el. Sângele ei să fie un avertisment pentru ceilalți.

2

Lupoaica cu ochii albaștri precum cerul m-a apucat de ceafă și m-a aruncat în zăpadă. Am dat să fug, dar m-am izbit de lupul alb-cenușiu.

— Șoricelul acesta e iute, mârâi el. Lord Mirraclaw, putem să ne distrăm și noi un pic înainte de a o lăsa pe seama corbilor?

Apoi m-a lovit puternic cu laba lui imensă în coaste, făcându-mă să mă învârt.

Lupoaica cu ochi albaștri m-a prins cu laba de gât și m-a ținut la pământ. Am tresărit, paralizată de frică.

— Dar nu e cine știe ce luptătoare. Uită-te ce picioare subțiri are. Nu-s potrivite nici măcar pentru un pui.

Masculul alb cu cenușiu făcu câțiva pași pe lângă femelă. Mă priveau amenințător, cu colții dezveliți.

— Nu prea îmi dau seama ce e, mârâi masculul. Cred că e un fel de șobolan uriaș. Lady Cattisclaw, tu știi ce e?

Femela își înfipse și mai puternic ghearele în gâtul meu.

— Nu e șobolan. Poate vreo bufniță ciudată, fără aripi?
Sau vreun iepure cu picioare subțiri?

Lupul alb – cel căruia îi spuneau Lord Mirraclaw – își vârî capul lat între ceilalți. Se încruntă la mine, cu botul schimonosit de repulsie.

— Proștilor, mârâi el. Înțelege ce spunem. Trebuie să fie vreun vlăstar de-al Reginei Canista. Face parte din vreo rasă inferioară care ar fi trebuit să dispară în lupta pentru supremație. Priviți-o cum se tânguiește pentru viața ei jalnică.

Își coborî botul, dezvelindu-și dinții ascuțiți.

— Nu-i așa că ești speriată, creatură amărâtă ce ești? Singură aici, fără prieteni? zise el, apropiindu-se de mine, în timp ce restul se retraseră. Nu vrei să ne implori să te cruțăm?

Voiam să fug, dar eram înconjurată. Inima îmi bătea atât de tare, mai să-mi sară din piept.

Bătăuși! N-or să mă vadă în veci implorându-i!

M-am încruntat la lupul alb, Mirraclaw. În ciuda groazei pe care o simțeam, i-am vorbit pe un ton calm.

— Sunt neînfricăță. Nu am prieteni. Sunt *vulpe*.

— Are tupeu, zise femela zvâcnind, amuzată, din coadă. Îmi place de ea. Tu ce zici, Norralclaw?

Lupul alb-cenușiu se năpusti asupra mea, dându-mi o lovitură de labă fix în piept. M-am rostogolit în zăpadă, încercând cu disperare să-mi recapăt suflul. Și chiar când am reușit să-mi regăsesc echilibrul, femela m-a îmbrâncit, izbindu-se în mine cu umărul ei masiv, zvârlindu-mă cât acolo. M-am